

Kærlighed for nye Linier, og disse nye Linier pleje de altid at anbringe midt i en Sammenhæng, hvilket er ganske originalt, det skal jeg indrømme. Men nu er det saa, at paa Spalte 1674 har jeg udtrykkelig refereret det ærede Medlem fra Vraa og refereret ham saaledes, at jeg først omtaler hans ejendommelige Sætning: at Skatteevnen „er en ren Røvermoral“, og saa siger jeg vedblivende — jeg maa maaske med Formandens Tilladelse læse et Par Linier op —: „Nej, mente det ærede Medlem“, — siger jeg udtrykkelig — „det, der burde være vor Ledestjerne, er ikke Skat, hvor Skatteevnen er, men Skat, hvor Skattepligten er“. Og saa tilføjer jeg igen: „Her rører det ærede Medlem ved noget, som er meget vigtigt. Indtil den allernyeste Tid har Teorien om Skatteevnen været meget populær, men det er i Virkeligheden en fuldkommen Røverbetragtning, der ligger til Grund for den“. Det er stadig hans Mening, en nærmere Udvikling af, hvad det ærede Medlem havde sagt. „Man bør snarere tale om en Skattepligt og undersøge, hvilke Elementer det er, der ere skattepligtige“. Saa først „skulde den nye Linie komme ved: „I den Henseende vil jeg fremhæve“, at naar der endelig var Tale om Skattepligt, maatte man logisk komme til de smaa i Samfundet. Paa selv samme Maade, da jeg taler om Indkomst- og Formueskatten som en bevægelig Skat. Jeg gør der intet andet end drage den logiske Konsekvens af det radikale Standpunkt, og derfor siger jeg: „Det er en fra et demokratisk Synspunkt overordentlig farlig Tankegang, begge de ærede Medlemmer ere komne ind paa, men hvis de fastholde den, maa de ogsaa fastholde Konsekvensen“, — og det er da den, at de smaa have en særlig Skattepligt, og som Følge deraf maa de betale. Men nu skal det altsaa være mig og ikke det ærede Medlem fra Vraa, der skal have Ansvaret for denne Betragtning. Det skal ikke længere være den radikale Betragtning, men det passer Socialdemokraterne bedre, at det er en Højrebetragtning. Men jeg beder de Herrer holde sig til deres Forbundsfæller; der have de den ægte uforfalskede Teori i den Retning. Jeg kender imidlertid nok d'Hr.s polemiske Fremgangsmaade: først misforstaar man eller forvrænger, hvad en Taler har sagt, og naar man bliver gjort opmærksom paa Misfor-

staaelsen, hedder det næste Dag i „Social-Demokraten“: Nu forsøgte han at luske sig fra det, han har ikke turdet staa ved det, hans Meningsfæller har aabenbart samlet sig om ham med Hænderne hævede mod Himlen og besvoret ham at rede sig ud af den vanskelige Situation, og derfor havde man nu det ydmygende Syn at se det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) staa frem og bekende, at det var en Fejltagelse, det var, fordi der var kommet en ny Linie i Rigsdagstidenden. Jeg kender den Polemik. Jeg husker et gammelt Ord, der blev sagt om en Mand, at saa længe han kunde hitte en Løgn, sagde han aldrig en Sandhed. Det er en yderst betegnende Karakteristik af denne Maade at polemisere paa, og jeg venter mig fra den Side ikke andet. Men jeg maa have Lov til overfor det høje Ting, som er i Stand til at forstaa den Slags Ting, at feje for min Dør.

Naar det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) i øvrigt beskæftigede sig med min Person, blev jeg lidt underlig til Mode. Det var ganske, som om jeg var et forsømt Barn. Det ærede Medlem vil maaske have lagt Mærke til, at jeg ellers aldrig beskæftiger mig med ham. Jeg nærer kun her Interesse for Lovgivningsemner; men jeg deler ikke hans Interesse for disse Børnebage, som han blot behøver at tænke paa for at se rødt. Det er nu en Specialitet hos ham, han skal endelig have Børn at beskæftige sig med. Jeg mindes, fra jeg var ung Mand, at der var Sangerindetelte paa Dyrehavsbakken. En Gang kom jeg ind i saadant et — jeg var en ganske ung Mand. Der var rejst et Skafot i den ene Ende, hvor der sad 3 rædselsfulde kvindelige Væsener. Den ene sang en Sang om, hvad man burde have. Det var selvfølgelig Elskov og Penge o. s. v., men Omkvædet paa det tredje Vers lød saaledes: Kinder, Kinder, Kinder maa man ha, ellers er Livet helt uhyg'ligt, ja.

Saadan gaar det det ærede Medlem i Politikken, naar han ikke har sine Kinder, bliver han helt uhyggelig til Mode. Naa, det maa han om. Men som Kollega maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der skete noget rædselsfuldt, som han stod sidst og talte. Det var, som om der lagde sig en Taage over hans Øjne, og mens han troede, han talte om mig,